

Люблю людей

Микола Руденко

Люблю людей. Але моя любов
Клубком кривавим запеклась у грудях.
Оглянуся — і помічаю знов:
Чогось істотного бракує в людях.

Так мало непогорблених, прямих,
Окрилених високою метою.
І хто нас визволить від нас самих —
Від страху перед правдою святою?

Хоч сенс народження нам не ясний
(Життя для нас — лише сліпий випадок), —
Пірнаємо у марення та сни,
Шукаючи в собі козацький спадок.

Душа — неначе випалений лан,
А наше діяння здається грою.
У кожному ворухиться титан,
Та він ховається під машкарою.

Ми наше тіло — щедрий автомат —
Ще не навчили духові служити.
Для нього в світі безліч є принад
І автомат для них зникає жити.

Він душу павутинням заснує.
Покличе не до істини — до моди.
Титан вмирає. А натомість є
Машина, що шукає насолоди.

Дивлюсь в історію нову й стару —
Усюди чвари й зрада неодмінна...
Чи ти зумієш здерти машкару,
Коли тебе покличе Україна?